

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Zadru
Zadar, Dr. Franje Tuđmana 35

Poslovni broj: P-56/2026-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Trgovački sud u Zadru po sucu Tomislavu Jurlini, u građanskopravnoj stvari tužitelja GRAD VODICE, Vodice, Ive Čače 8, OIB:74633363090, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici u Burić i Koudela d.o.o. Šibenik, protiv tuženika MINIGRADNJA d.o.o., Vodice, Put za Gaćeleeze 7, OIB:82262608728, kojeg zastupaju punomoćnici Dražen Vuković i Saša Lalić, odvjetnici u OD Vuković & Lalić d.o.o. Split, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave 10. travnja 2026., u prisutnosti zamjenice punomoćnika tužitelja, punomoćnika tuženika i punomoćnice umješača, te nakon ročišta radi objave i uručenja presude 7. rujna 2026.,

p r e s u d i o j e

1. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"Nalaže se tuženiku MINIGRADNJA d.o.o., Put za Gaćeleeze 7, Vodice, OIB: 82262608728 da isplati tužitelju GRAD VODICE, Ive Čače 8, Vodice, OIB: 74633363090 iznos od 41.629,03 eura/313.653,92 kune sa zateznom kamatom tekućom od 24.03.2017.g do isplate, pri čemu se zatezne kamate određuju prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, uvećanoj za pet postotna poena, u roku od 15 dana."

i

r i j e š i o j e

1. Dopušta se preinaka tužbe iz podneska tužitelja od 25. svibnja 2020.

2. Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 9.047,53 eura uvećano za zakonske zatezne kamate koje na taj iznos teku od 7. rujna

2026. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

3. Odbija se tuženikov zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 4.062,50 eura uvećano za pripadajuće zakonske zatezne kamate.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je vlasnik nekretnine u Prvić luci koja u naravi predstavlja Memorijalni centar Fausta Vrančića (MC Faust Vrančić). Ističe da je s tuženikom 10. svibnja 2016. zaključio ugovor o radovima na sanaciji pergole na Memorijalnom centru Faust Vrančić i kojim ugovorom su definirani radovi nužni radi sanacije posljedica propusta u gradnji ovdje tuženika, a koji su radovi izvedeni temeljem ranijeg ugovora o izvođenju građevinskih radova kojeg su također zaključile ovdje parnične stranke. U tužbi se dalje navodi da je ugovor iz svibnja 2016. definirao sve propuste i posljedice tih propusta koje je tuženik počinio kod izvođenja radova na ranije spomenutoj nekretnini, te je ugovorom određena obveza tuženika da nedostatke otkloni s tim da su potrebni radovi i njihova vrijednost izričito definirani u čl. 1. i 2. ugovora o sanaciji. Pojašnjava da su stranke vrijednost radova definirale na iznos od 25.108,21 eur (189.177,81 kn), pa da se taj iznos ima smatrati vrijednošću ugovorene sanacije, odnosno iznos štete koju je tuženik uzrokovao tužitelju nedostacima u izvršenju prethodnog ugovora o izvođenju građevinskih radova. Međutim, tužitelj tvrdi da tuženik, nakon zaključenja ugovora, nije pristupio provedbi ugovorene sanacije, odnosno nije ispunio niti obvezu iz ugovora iz 2016. radi čega tužitelj trpi daljnju štetu, te je stoga jednostrano raskinuo ugovor 24. ožujka 2017.

1.1. Tužitelj je tužbu dopunio podneskom od 25. svibnja 2020. (list spisa 18 do 56). U navedenom podnesku u bitnome ukazuje da je pred Općinskim sudom u Šibeniku proveden postupak osiguranja dokaza radi utvrđenja stanja postavljene pergole na Memorijalnom centru Faust Vrančić, te je provedeno građevinsko vještačenje. Upravo na temelju utvrđenja vještaka da je tužitelj pribavio dvije ponude za izvođenje radova potrebnih za sanaciju, pri čemu bi trošak sanacije pergole, prema ponudi, iznosio 35.490,60 eura (267.403,92 kn), a trošak sanacije kamenih stupova dodatnih 12.276,86 eura (95.000,00 kn), što znači da bi ukupan trošak sanacije iznosio 41.629,03 eura (313.653,92 kn), pa u navedenom podnesku tužitelj precizira tužbeni zahtjev upravo na spomenuti iznos uvećano za pripadajuće zatezne kamate i trošak postupka.

2. Tuženik u pisanom odgovoru na tužbu (list spisa 57 do 69), u cijelosti osporava činjenične navode tužbe i sam tužbeni zahtjev.

U bitnome, najprije prigovara nedostacima isprava koje je priložio tužitelj, te se protivi preinaci tužbe iz podneska od 25. svibnja 2020.

U odnosu na meritum spora, osporava postojanje uzročno posljedične veze između raskida ugovora i štete. Ukazuje da iz jednostrane tužiteljeve izjave o raskidu proizlazi da je ugovor raskinut zbog toga što ovdje tuženik nije dostavio bankovnu garanciju, ali ne i zbog nekakvih nedostataka u tuženikovu izvršenju ugovorne obveze. Nadalje, tuženik tvrdi da tužitelj temeljem spornog ugovora tuženiku nije isplatio bilo

kakav iznos, pa da mu onda tuženik ništa ne može niti dugovati. Također, smatra da tužitelj i dalje ima pravo tuženika pozvati na ispunjenje ugovorne obveze.

Ističe i prekluziju tužiteljeva prava navodeći da je u konkretnom slučaju protekao prekluzivni rok iz čl. 634. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23., dalje ZOO), posebno imajući u obzir da se zahtjev odnosi na nedostatke iz ugovora od 11. srpnja 2011., a po kojem ugovoru su radovi dovršeni još i prije rujna 2012. Ističe i prigovor zastare, te smatra da tužitelj u konkretnom slučaju nema pravo na isplatu novčanog iznosa jer je moguća naturalna restitucija.

Nadalje, u odnosu na sadržaj ugovora o radovima na sanaciji pergole, ukazuje da tužitelj nije sasvim precizno prenio sadržaj i smisao tog ugovora. Ovo stoga jer je ugovorom u čl. 1. definirano da su predmet tog ugovora radovi u ukupnom iznosu od 25.108,21 eur, temeljem troškovnika, a u kojem se nalaze i radovi sanacije koji su posljedica propusta "sudionika u gradnji", ali i radovi tekućeg održavanja, te dodatni radovi. Smatra da iz ove odredbe proizlazi da su predmet ugovora propusti i drugih sudionika u građenju (projekta i nadzora), a ne samo izvođača. Isto tako, da je ugovorom definirano da ovdje parnične stranke zajednički financiraju radove iz ugovora, slijedom čega tuženik nikako ne bi bio u obvezi platiti cijeli trošak sanacije. Poriče i da bi predmet spornog ugovora bilo otklanjanje nedostataka na kamenim stupovima, na što je upozorio i Općinski sud u postupku osiguranja dokaza. Konačno, tuženik osporava i visinu postavljenog zahtjeva koja se temelji na nalazu vještaka iz postupka osiguranja dokaza, a u kojem vještačenju je vještak izašao iz okvira naloga suda.

3. Tužitelj se na navode odgovora na tužbu očitovao podneskom od 3. veljače 2021. (l.s. 72 do 74). U bitnome, otklanja sve prigovore tuženika. Smatra da je uz tužbu predao sve potrebne isprave, smatra da je tužbu preinačio u smislu odredbi čl. 190. i čl. 191. Zakona o parničnom postupku ("Službeni list SFRJ" br. 4/77., 36/77., 36/80., 6/80., 69/82., 43/82., 58/84., 74/87., 57/89., 20/90., 27/90., 35/91., "Narodne novine" br. 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11. - službeni pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23.; dalje ZPP). Otklanja prigovor zastare i prekluzije prava, prvenstveno stoga jer je tuženik ugovorom od 10. svibnja 2016. zapravo priznao nedostatke izvršenog rada temeljem ugovora iz 2011. i obvezao se sanirati utvrđene propuste. U odnosu na prigovor izostanka uzročno-posljedične veze između raskida ugovora i štete, naglašava da su stranke spornim ugovorom utvrdile nedostatke izvršenog rada, da se tuženik obvezao sanirati propuste, pa tužitelj tužbom zapravo traži naknadu koju tuženik mora isplatiti na ime sanacije kako bi se nekretnina dovela u stanje u kojem je trebala biti. Kako tuženik nije izvršio obveze iz ugovora, to je jasno da kršenjem svoje obveze tužitelju uzrokuje štetu, upravo u vrijednosti neizvršenih radova. Smatra i da ima pravo na isplatu novčane tražbine jer da je iz postupanja tuženika jasno da ovaj nema namjeru sam otkloniti nedostatke. U odnosu na visinu postavljenog zahtjeva te potrebu sanacije kamenih stupova, ukazuje na nalaz i mišljenje vještaka iz postupka osiguranja dokaza. Sam vještak da je utvrdio sve nedostatke i uzroke njihova nastanka, pa je jasno da tuženik odgovara za njihovo otklanjanje, te se u tom dijelu poziva i na odredbu čl. 633. ZOO-a.

4. Tijekom postupka ovaj je sud ranije donio presudu poslovni broj 9 P-185/2024 od 27. listopada 2025.

Povodom žalbe tuženika, Visoki trgovački sud RH je rješenjem poslovni broj PŽ-355/2026 od 10. veljače 2026. ukinuo navedenu presudu i predmet vratio ovom sudu na ponovno suđenje pred drugim sucem pojedincem.

5. U dokaznom postupku sud je saslušao svjedoke Marka Lugovića (stranica spisa 95 i 96 te 261 i 262), Sašu Fržopa (stranica spisa 97 i 262, 263), Ognjena Rocu (stranica spisa 97 i 98 te 264 do 266), Antu Pericu (stranica spisa 98 i 99 te 263 i 264), kao i vještaka građevinske struke Antu Bašića (stranica spisa 279 i 280).

U odnosu na vještaka Bašića istaknuti je da je sud pribavio i preslikao spis Općinskog suda u Šibeniku, posl. br. R1-170/2018 u kojem je postupku provedeno osiguranje dokaza i to upravo vještačenjem sporne pergole, a radi utvrđenja nedostataka u izvedenim radovima i u kojem je postupku imenovani vještak dostavio i svoj pisani nalaz i mišljenje.

Također, sud je pregledao i isprave priložene spisu i to: odluku o osnivanju ustanove u kulturi Memorijalni centar Faust Vrančić (list spisa 4 do 6), Ugovor o radovima na sanaciji pergole od 10. svibnja 2016. (list spisa 7 do 11, te 163 do 170), izjavu o raskidu od 24. ožujka 2017. (list spisa 12), Ugovor o radovima na izgradnji Memorijalnog centra Faust Vrančić od 11. srpnja 2011. (list spisa 62 do 67), program svečanosti završetka projekta od 14. rujna 2012. (list spisa 68 i 69), očitovanje glavnog projektanta na prijedlog sanacije pergole od 12. veljače 2019. (list spisa 75 i 76), zapisnik sa sastanka od 4. veljače 2019. (list spisa 77 i 78), ponudu od 14. siječnja 2024. (list spisa 89 i 90), kao i spis Općinskog suda u Šibeniku, posl. br. R1-170/2018 (stranica spisa 190 do 256).

U odnosu na spis Općinskog suda u Šibeniku, za istaknuti je da je pretežni dio isprava iz tog predmeta tužitelj ranije dostavio uz podnesak od 25. svibnja 2020. (list spisa 20 do 56).

Sud nije provodio daljnje dokaze smatrajući da je činjenično stanje u dostatnoj mjeri razjašnjeno radi donošenja odluke o predmetu spora.

6. Tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

7. Prema odredbi čl. 219. ZPP-a svaka stranka dužna je iznijeti činjenice i dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija dokaze i navode protivne strane.

8. Odredbom čl. 7. st. 2. ZPP-a stranke su dužne iznijeti sve činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice.

9. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je tužiteljev zahtjev za isplatu utuženog iznosa po osnovi ugovorne odgovornosti za naknadu štete, a kako to utvrđuje i drugostupanjski sud u točki 7. obrazloženja svog rješenja od 10. veljače 2026.

10. U ovoj fazi postupka između stranaka nije sporno da su tužitelj kao naručitelj i tuženik kao izvođač zaključili ugovor o radovima na sanaciji pergole MC Faust Vrančić na otoku Prviću, a koji je ugovor zaključen 10. svibnja 2016. Prema njegovu sadržaju, što stranke ne spore, predmet ugovora bili su radovi sanacije pergole na objektu MC Faust Vrančić u Prvić luci na otoku Prviću. Radovi na sanaciji posljedica su propusta u gradnji sudionika u gradnji po ugovoru iz 2011., a određuju i namjeru investitora da se uz otklanjanje nedostataka, izvedu radovi tekućeg održavanja, kao i dodatni radovi. Konačno, nije sporno niti da je ovdje tužitelj osnivač i vlasnik Ustanove u kulturi MC Faust Vrančić.

11. Svjedok Marko Lugović, saslušan na ročištu od 9. rujna 2025. pojašnjava da je kao zaposlenik tužitelja bio zadužen za izvršenje projekta izgradnje MC Faust Vrančić u Prviću. Tuženik da je bio izvođač radova, a da su se svi radovi izvodili tek nakon što bi nadzorni inženjer dao suglasnost na prijedlog kako će se oni izvesti. U slučaju radova na spornoj pergoli da tuženik nije postupio na opisani način, te je radove izvršio

bez odobrenog prijedloga nadzornog inženjera. Pojašnjava da su sporne radove izvršili zaposlenici tuženika, a da pergola nije izvedena po projektu i da je oštećena, a zbog propusta zaposlenika tuženika. Također, da je utvrđeno kako pergola nije napravljena od ugovorenog materijala (drva ariš), već druge vrste drva (smreke), koje je drvo slabije kvalitete. Potvrđuje da bi stranke dogovarale otklanjanje nedostataka na pergoli uz istovremeno tekuće održavanje, radi čega je i zaključen ugovor o sanaciji pri čemu bi troškove snosile obje ugovorne strane. Međutim, da tuženik nije ispunio niti taj ugovor, nakon čega da je tužitelj naručio novi projekt od društva DRVENE KONSTRUKCIJE d.o.o., ali da ni to nije riješilo problem. Pojašnjava da je dogovor bio da se raspiše natječaj na koji bi se trebao javiti i ovdje tuženik. Navodi da tijekom tih pregovora između stranaka nije bilo sporno tko je bio odgovoran za nedostatke, a da je tuženik s vremenom umanjivao svoju odgovornost. Također, prema njegovom mišljenju, ispunjenjem ugovora iz 2016. bili bi otklonjeni svi nedostaci. Potvrđuje i da je ugovor iz 2016. raskinut i to zato što tuženik nije izvršio ugovorene radove o sanaciji osim što je skinuo i odnio brisoleje. U odnosu na sanaciju kamenih stupova, da je dogovoreno da će tu sanaciju platiti tužitelj.

Na ročištu od 27. svibnja 2026. imenovani svjedok dodaje da su parnične stranke, vezano uz sporne radove, zaključile dva ugovora, onaj osnovni 2011., koji se odnosio na cijeli projekt izgradnje Memorijalnog centra, i drugi 2016., čiji je predmet bio sanacija pergola. U konkretnom slučaju, da je sporan ugovor o sanaciji pergole iz 2016., jer stranke nisu u sporu u odnosu na ostale dijelove glavnog ugovora iz projekta, utvrđeni su samo nedostaci u odnosu na tu pergolu i radi njihova otklanjanja je zaključen ugovor iz 2016. Isto tako, navodi da je tužitelj tuženiku ukazao na nedostatke radova na pergoli, a da je izvođač njima uputio prigovor u odnosu na kamene stupove na kojima je stajala pergola, te da su tri ta stupa napukla. U odnosu na pergolu da su utvrđeni nedostaci na drvenoj gredi koju je trebalo zamijeniti, a osnovni je problem što je bila izrađena od lošijeg materijala od onoga koji je ugovoren, te je bila nestručno zasječena. Iznos ugovoren 2016. da se odnosio na zamjenu drvene grede, odnosno cijele konstrukcije pergole i obnove kamenih stupova.

Na posebna pitanja odgovara da ugovor iz 2016. nije izvršen, te da je tuženik samo skinuo brisoleje (drvene dijelove koji štite od sunca) i odnio ih u svoje skladište radi popravka.

Potvrđuje i da je nakon sklapanja ugovora iz 2016. i proteka roka za njegovo ispunjenje bilo kontakata stranaka, da je tužitelj tražio da se problem riješi, a tuženik tvrdio da predloženo rješenje sanacije nije dobro, ili da ga oni neće izvesti, zbog čega je ugovor raskinut. Potvrđuje da je kao uzrok raskida navedeno da tuženik nije dostavio bankovnu garanciju, ali da je tužitelj jednostavno morao raskinuti ugovor zbog stanja na terenu.

Nadalje, navodi da je tužitelj, s obzirom na tvrdnje tuženika da je projekt sanacije loš, od društva DRVENE KONSTRUKCIJE d.o.o., naručio novi projekt uz dogovor da troškove sanacije financiraju zajedno parnične stranke, da se radilo o iznosu od nekih 66.361,40 eura (500.000,00 kn), da je radi realizacije tužitelj trebao raspisati natječaj, a tuženik je, ukoliko bi pobijedio na tom natječaju, trebao financirati polovicu troškova. Radovi iz ugovora iz 2016. da nikada nisu izvedeni, pa ni po nekom drugom izvođaču.

11.1. Svjedok Saša Fržop na ročištu od 9. rujna 2025. iskazuje da je u izvršenju poslova izgradnje MC Faust Vrančić u Prvić luci došlo do problema prilikom faze izgradnje pergole u načinu izvedbe, jer je te radove umjesto specijaliziranog izvođača izveo tuženik putem svojih zaposlenika, očito nestručno, a nadzor nije odobrio takve radove. Napominje da je objekt pušten u rad, dobio je uporabnu dozvolu, ali je nakon

otprilike 2 godine došlo do problema s kamenim stupovima, nakon čega je utvrđeno da su i grede zarezane, odnosno trule, zbog čega su ovdje parnične stranke zaključile ugovor 2016. koji se odnosio na sanaciju utvrđenog stanja. Sporna pergola da nije napravljena od ugovorenog materijala, što da je saznao iz nalaza sudskog vještaka. Također, tvrdi da ne može odgovoriti na pitanje je li tražio certifikat za materijal od kojeg je napravljena pergola, a smatra da je način izvedbe i ugrađeni materijal sigurno doprinio šteti.

Na ročištu od 27. svibnja 2026. dodaje da je sudjelovao u projektu izgradnje MC Faust Vrančić i to u projektiranju, a kasnije i nadzoru. Potvrđuje da su stranke vezano uz taj centar zaključile osnovni ugovor iz 2011. i onaj iz 2016., koji se odnosio na sanaciju pergole. Navodi da je taj ugovor nastao suglasnošću ugovornih strana, da je dogovorno utvrđena i cijena sanacije i sačinjen troškovnik, a da se ugovor odnosi isključivo na ovdje tužitelja i ovdje tuženika. U odnosu na izvedene radove na izgradnji Centra, tvrdi da je tuženik bio glavni izvođač, da je imao podizvođača, ali je sam ugovorio s investitorom sve radove. U čl. 1. ugovora iz 2016. da su definirani radovi na sanaciji pergole, ali da ugovor nije izvršen, a on ne zna razloge.

10.2. Svjedok Ognjen Roca u prvom svjedočkom iskazu (stranica 97 i 98) najprije ističe da nije bio uključen u projekt od njegovog početka, već nakon što su uočene pukotine na stupovima i nakon što su stranke dogovorile sanaciju i utvrdile da će na jednake dijelove podmiriti njezine troškove. Po njegovim saznanjima tuženik je s pergole skinuo brisoleje i odnio ih u svoj pogon, ali se onda utvrdilo da su grede u jako lošem stanju, da bi se, u konačnici, po vještaku Anti Bašiću utvrdilo da nisu napravljene od ugovorenog materijala. Navodi da nije sudjelovao u sklapanju ugovora iz 2016., već samo u kontroli projekta društva DRVENE KONSTRUKCIJE d.o.o. Što se tiče kamenih stupova, da je na oštećenja u ožujku 2014. ukazala ravnateljica, nakon čega je 2016. zaključen ugovor o sanaciji.

Na ročištu od 27. svibnja 2026. najprije djelomično ispravlja svoj prethodni iskaz navodeći da je bio glavni projektant i glavni nadzorni inženjer na izgradnji Centra te da je svakako bio upoznat s događajima. Potvrđuje da je glavni ugovor o radovima zaključen 2011., a da se ugovor iz 2016. odnosi na ovdje parnične stranke, Grad Vodice i društvo Minigradnja, a njegov su predmet radovi na sanaciji nedostataka na pergoli i poslovi održavanja koji nisu obavljani u periodu od otvaranja Centra do prijave štete, a obuhvaćaju pregled konstrukcije te radove potrebne za održavanje kao što je, primjerice, bojanje konstrukcije. Navodi da se stanje konstrukcije pogoršava s vremenom, pa je različito ono iz 2016. u odnosu na 2014. Na predloženi ugovor iz 2016. navodi da su ugovorne strane zajednički odredile cijenu radova, a definirani ugovoreni radovi su zapravo djelomično povrat na postavke ugovora iz 2011., odnosno vrijede opisi stavaka iz tog ugovora.

U odnosu na izvedbeni projekt, njega je po osnovnom ugovoru trebao sačiniti izvođač i ovjeriti kod projektanta konstrukcije, glavnog projektanta i nadzornog inženjera, što je bila pretpostavka za nastavak rada. Međutim, da izvođač nije postupao po toj obvezi iz 2011. zbog čega se kasnilo s radovima i prijetilo je oduzimanje sredstava dobivenih od Europske unije. Zbog toga je Boško Fržop pomogao u rješavanju tog problema i izradio određenu dokumentaciju, ali koja nije bila klasičan izvedbeni projekt određen osnovnim ugovorom. Što se tiče pergole, ona je izrađena po elementima iz tehničke dokumentacije, ali se ispostavilo da postoje nedostaci koji su djelomično uzrokovali progibe konstrukcije. Međutim, prema mišljenju svjedoka Roce, to nije osnovni uzrok problema koji je predmet ovog spora. Tvrdi da su problemi koji su pokrenuo sklapanje ovog ugovora iz 2016. zapravo nedostaci na

stupovima, odnosno pukotine na spoju kapitela i tijela stupa. Zbog toga je i zaključen ugovor 2016., ali ni tada nisu utvrđeni pravi uzroci nedostataka. Tek u konzultaciji sa šumarskim fakultetom i nakon provedenog građevinskog vještačenja utvrđeno je da je ugrađeno drvo neodgovarajuće kvalitete, smreka umjesto ariša. Pritom napominje da je drvena građa na lice mjesta došla obojana, što je onemogućilo vizualnu kontrolu, a tek je građevinski vještak poslao drvo na analizu. Dodatno, međutim, napominje da cijelu situaciju treba sagledati i u kontekstu poštivanja rokova o čemu su ovisila sredstva EU, sam Centar je otvoren, a uporabnu dozvolu dobio je dan prije otvaranja.

Na posebna pitanja, a u odnosu na izvršenje ugovora iz 2016., potvrđuje da je tuženik skinuo brisoleje i odnio ih u svoj pogon radi obnove, da su grede ostale na konstrukciji, te da je sve stalo. Ne može odgovoriti bi li do nedostataka došlo da je ugrađeno kvalitetnije drvo, a da je izvedbeni projekt trebao napraviti izvođač. Na predloženi iskaz iz rujna 2025. navodi da mu se čini kako je tuženik naručio izvedbeni projekt ili ga je naručio tužitelj od firme DRVENE KONSTRUKCIJE d.o.o. za potrebe sanacije pergole, a zapravo se radi o izvedbenom projektu koji je trebao prethoditi ugovoru iz 2011.

11.3. Svjedok Ante Perica, raniji direktor tuženika, u svjedočkom iskazu od 9. rujna 2025. navodi da je bilo više manjkavosti u projektnoj dokumentaciji, tvrdi da je ugrađen ugovoreni materijal te potvrđuje da je nakon problema s pergolom zaključen ugovor o sanaciji i da je u ugovoru bilo točno navedeno tko treba podmiriti trošak pojedinih stavki, a troškove su trebali snositi zajednički. Tuženik da je demontirao drvenu građu i uskladištio je, ali da nikada nije došlo do popravka, a tužitelj da odbija preuzeti tu građu. U odnosu na eventualnu dokumentaciju potrebnu za sanaciju pergole, da se ne može sjetiti je li dostavljena neka nova dokumentacija, a da je novi projekt izrađen zbog nedostataka ranijeg. U odnosu na raskid ugovora, navodi da se u izjavi u raskidu navodi bankovna garancija kao razlog raskida, ali da nakon potpisa ugovora iz 2016. tužitelj tuženika nije pozivao na dostavu bankovne garancije, ali da ga je tužitelj pozivao na izvršenje tog ugovora i nakon izjave o raskidu.

Na ročištu od 27. svibnja 2026. imenovani svjedok pojašnjava da su stranke zaključile osnovni ugovor iz 2011. te drugi 2016., čiji je predmet sanacija pergole i odnosi se samo na tužitelja i tuženika, a nema veze s drugim izvođačima. Vrijednost radova iz tog ugovora da je utvrđena dogovorom stranaka, da je dio troškova trebao podmiriti tužitelj, a dio tuženik. Taj ugovor da nije izvršen jer tuženiku, u smislu odredbe čl. 1. tog ugovora, nikada nije dostavljen projekt sanacije koji je bio dužan dostaviti tužitelj. Stranke da su postigle dogovor, da je tuženiku čak dostavljena skica sanacije, da su po toj skici počeli i raditi, skinuli cijelu konstrukciju pergole, ali onda shvatili da će, ukoliko nastave raditi po toj skici, doći do istog problema jer su utvrdili da su grede na kojima je pergola zapravo trule. Tvrdi da se on konzultirao s inženjerom Abramovićem iz firme DRVENE KONSTRUKCIJE koji mu je rekao da skica sanacije nije dobra, nakon čega ga je povezao s tužiteljem, a koliko zna, to je društvo s tužiteljem čak izradilo plan sanacije, različit od dotadašnjeg projekta. Navodi kako nema saznanja da bi radovi po projektu tog društva koštali 66.361,40 eura, a da bi polovicu tog iznosa trebao platiti tuženik. Od imenovanog društva da je tuženik prethodno dobio ponudu od nekih 26.544,56 eura (200.000,00 kn) do 39.816,84 eura (300.000,00 kn), ali da nikada od tužitelja nije dobio nalog da postupi po tom novom projektu niti da tužitelju dostavi novu ponudu. Sam ugovor iz 2016. da je raskinut jednostrano, te da tuženik ugovor ne smatra raskinutim. Navodi da se ne sjeća da bi tužitelj, makar i neformalno, kao uzrok raskida navodio bilo što osim bankovne garancije iz same izjave o raskidu.

Na posebna pitanja odgovara da je prije zaključenja ugovora iz 2016. vidio skice sanacije, da te skice ne smatra izvedbenim projektom navedenim u ugovoru, te da je bilo promjena u odnosu na osnovni projekt, ali da je prethodno objasnio što se dogodilo kada su započeli raditi po tim skicama. Također, tvrdi da tuženiku nije dostavljen statički projekt, a po osnovnom projektu je došlo do urušavanja. Ističe da je tuženik imao volju provesti sanaciju, ali da se tu radilo o novom projektu s novom cijenom s tim da su odredbe ugovora iz 2016. oko troškova sanacije bile dogovorene u odnosu na pretpostavke tog ugovora, koje su pretpostavke u naravi izmijenjene. Smatra da izvorni projekt nije bio dobar, a to da se vidi i iz činjenice da ni sam tužitelj ne želi ponovno raditi po tom projektu.

11.4. Vještak Ante Bašić navodi da je vještačio spornu pergolu u postupku osiguranja dokaza pred Općinskim sudom u Šibeniku, a da se navedeni postupak odnosio na nedostatke na pergoli čije su uklanjanje stranke ugovorile 2016. pri čemu navodi da je na uvid dobio sve isprave navedene u čl. 1. tog ugovora. Poznato mu je da su se već 2014. pojavili nedostaci, kako na samoj pergoli, tako i kamenim stupovima. Smatra da je osnovni nedostatak rada činjenica što je pergola sačinjena od smreke, a ne ariša, radi čega je cijelu konstrukciju trebalo zamijeniti. U odnosu na sanacijske radove, potvrđuje da je bilo potrebno izraditi projekt sanacije, detalje radioničkog nacrtu sanacije, ali da je to sve sačinio Boško Fržop, te da je ta dokumentacija postojala dijelom je priložena njegovom vještačkom nalazu. Oспорava tvrdnje svjedoka Perice da je za sanaciju bilo potrebno napraviti potpuno novi projekt. Tvrdi da se sanacija mogla napraviti s postojećom dokumentacijom, jer se radilo o lošoj izvedbi, lošim materijalima i detaljima koji nisu izvedeni korektno prema pravilima struke, a da novi projekt ne bi kvalitetnije riješio utvrđene nedostatke. Također, smatra da je iznos naveden u ugovoru iz 2016. u to vrijeme bio dostatan za sanaciju pergole.

Na posebna pitanja odgovara da je radioničke nacрте uvijek dužan izraditi projektant, da su troškovi sanacije pergole tijekom vremena zasigurno povećani, a da ponude koje je prikupio tužitelj 2019. nije vidio. Što se tiče vještačenja, odgovara da se u svom zaključku očitovao na stavke troškovnika iz ugovora o sanaciji pergole, pri čemu je u pisanom nalazu i mišljenju istaknuo stavke troškovnika s kojima se ne slaže, a suštinski da se radi o neslaganju s materijalom koji je trebao biti ugrađen a nije izvorno predviđen. Također, da se nije slagao s predloženim sanacijskim radovima na kapitelima stupova te je u tom dijelu nalaza i mišljenja odstupio od troškovnika kojeg su predložile stranke. Problem vidi u radovima koji se odnose na spajanje inoxa i drvenog nadgrađa greda, jer da drvo mora imati toleranciju klizanja s obje strane.

Navodi da je materijal koji je ugrađen (smreka) utvrdio zapravo iz troškovnika sanacije, jer je tamo predložena zamjena s drvom ariš u jednom dijelu, a u preostalom da se zadrži smreka. Isto tako, da je iz troškovnika, ali i na licu mjesta, utvrdio da nije ugrađen ariš, s tim da se ta činjenica mogla utvrditi i kod primopredaje, što je propust nadzora. Također, smatra da je nedostacima pomoglo i neodržavanje, a u samom projektu je pogrešno određen ugrađeni materijal koji je uz to težak za održavanje. Što se tiče samog troškovnika sanacije, da je samo dijelom izvršena stavka pod brojem 1.

Netočnim smatra i tvrdnju svjedoka Roce da se vizualno nije moglo utvrditi da se ne radi o arišu jer je građa na teren došla obojana. U sklopu izvješća nadzornog inženjera da se prikupljaju izjave o sukladnosti, a svaki ugrađeni materijal mora imati garanciju i popratni račun, nikako se nije moglo dogoditi da se ugovori ariš a ugradi smreka jer je to onda propust nadzora.

Konačnim je zaključak vještaka da su nedostaci na pergoli nastali zbog propusta izvođača, prvenstveno jer je ona napravljena od nekvalitetnijeg drva (smreke) od

materijala koji je ugovoren (ariš), što je izravno dovelo do uočenih nedostataka, Nadalje, vještak utvrđuje i propuste tužitelja kao izvođača prilikom realizacije samog rada na pergoli, a koji se prvenstveno očituju u nepridržavanju odredbi projektne dokumentacije, odnosno propuštanju pribave i izrade pojedinih isprava o građenju (radioničkih nacрта, izvedbenog projekta i sl.).

12. Iz odluke o osnivanju ustanove u kulturi Memorijalni centar Faust Vrančić u Prvić luci proizlazi da je osnivač te ustanove ovdje tužitelj, a koja činjenica između stranaka nije sporna.

12.1. Iz ugovora od 10. svibnja 2016. proizlazi da su ga zaključili ovdje tužitelj kao naručitelj i ovdje tuženik kao izvođač, da su predmet ugovora radovi na sanaciji pergole na objektu MC Faust Vrančić koji su posljedica propusta u gradnji sudionika u gradnji. U ovom dijelu treba istaknuti da iz svjedočkih iskaza u ponovljenom postupku (prvenstveno svjedoka Perice, tadašnjeg direktora tuženika, ali i Roce i Lugovića) slijedi da se radi o propustima odnosno problemu isključivo između investitora i izvođača (tužitelja i tuženika, a ne i drugih sudionika u gradnji – projektanta i nadzora). Ovdje je za istaknuti i činjenicu da je ugovorom određeno da će se obaviti i poslovi tekućeg održavanja, što su kasnije u postupku potvrdili i svjedoci Roca, Lugović i Perica.

Navedenim ugovorom definirani su radovi, njihova vrijednost, kao i dogovor da će ih sufinancirati ovdje tužitelj i tuženik prema kriterijima iz čl. 1. st. 4. ugovora.

Pritom, u ovom dijelu je ukazati na činjenicu da niti tužitelj, niti tuženik, u spis nisu priložili isprave niti predložili dokaz iz kojih bi bilo razvidno koliki dio, od ugovorenog iznosa, otpada na tužitelja, a koliki na tuženika. Prvenstveno se u tom dijelu radi o stavkama i jediničnim cijenama iz ovjerene ponude koja nije dostavljena u spis.

Nadalje, ugovorom je definiran način plaćanja (čl. 8.), te pravo na jednostrani raskid ugovora od strane tužitelja kao naručitelja (čl. 12. i 13.), obveze izvođača (čl. 14.), te način nadzora odnosno primopredaje izvršenog rada (čl. 17. i 18.).

12.2. U odnosu na ugovor iz prethodne točke obrazloženja, treba reći i to da je on zaključen radi otklanjanja nedostataka u izvršenju ugovora kojeg su ovdje parnične stranke zaključile 11. srpnja 2011. i koji je priložen u spis na listu 62 do 67 spisa. Navedeni ugovor predstavlja ugovor o građenju kojim se ovdje tuženik kao izvođač za ovdje tužitelja kao naručitelja obvezao izvršiti radove na izgradnji MC Faust Vrančić u Prvić luci. Dokazima provedenim tijekom postupka proizlazi da je taj ugovor ispunjen, a na što ukazuju svjedočki iskazi, ali i objava o otvaranju Centra na l.s. 68. Citirani su ugovor ugovorne strane izvršile, sama građevina je izgrađena i predana naručitelju, a izvođač na temelju tog ugovora nema nikakav zahtjev prema ovdje tužitelju koji je gradnju naručio.

Međutim, ugovor o sanaciji pergole iz 2016., zapravo je derivat tog ugovora jer kao ugovor o djelu obuhvaća poslove otklanjanja nedostataka u gradnji iz ugovora iz 2011., odnosno konkretnom dijelu tog ugovora – izgradnji i ugradnji pergole kao dijela ukupnih radova iz osnovnog ugovora.

Dakle, sadržaj ugovora o građenju i njegovo ispunjenje zapravo i nisu sporni. Iz činjenice da su stranke radi otklanjanja nedostataka u izvršenju građenja po tom ugovoru zaključile kasniji ugovor o djelu 2016., ovaj sud zaključuje da između stranaka zapravo i nije sporno da nedostaci postoje, jer su ih tužitelj i tuženik ugovorom iz 2016. sporazumno utvrdili te definirali način njihova otklanjanja, odnosno obveze svakog od njih u postupku otklanjanja nedostataka.

12.3. Iz dopisa tužitelja tuženiku od 24. ožujka 2017. proizlazi da je tužitelj izjavio jednostrani raskid ugovora iz svibnja 2016. navodeći kao razlog činjenicu da tuženik u ugovorenom roku nije dostavio garanciju banke, a što je doista bio dužan prema odredbi čl. 9. tog ugovora.

Međutim, u tom dijelu treba reći da je iz sadržaja ugovora razvidno da obveza dostave bankovne garancije nije bitan sastojak ugovora, te da ugovoreni rok za njenu dostavu ne predstavlja raskidni uvjet. To nadalje znači da je tužitelj, prije raskida ugovora, bio dužan tuženiku ostaviti naknadni, primjereni rok za ispunjenje tog dijela ugovora. Tuženik poriče da bi tužitelj postupio na taj način, a spisu ne prileže dokazi da je tužitelj takav, naknadni rok, tuženiku doista i ostavio.

12.4. Kako je već navedeno, sud je izvršio i uvid i u ugovor o radovima od 11. srpnja 2011., a kojeg su zaključili ovdje tužitelj kao izvođač i tuženik kao naručitelj. Predmet ugovora je izgradnja MC Faust Vrančić u Prvić luci, a ugovorom su definirane sve obveze naručitelja i izvođača. Navedeni je ugovor izvršen, izvršena je primopredaja objekta, što potvrđuju i saslušani svjedoci, a proizlazi i iz poziva na otvaranje Centra priloženog na l.s. 48.

12.5. Tužitelj je uz podnesak od 3. veljače 2021. u spis priložio i dopise društva FIN d.o.o. tuženiku kao izvođaču (l.s. 74 i 75), a iz kojih dopisa sud zaključuje da ugovor iz 2016. svakako nije raskinut tužiteljevom izjavom iz 2017. Naime, navedeni dopisi datirani su s ožujkom 2019., a iz njihova sadržaja proizlazi da su ovdje parnične stranke i nadalje razgovarale i razmjenjivale obavijesti i isprave, odnosno prijedloge za izvršenje tog ugovora.

12.6. Da je tome tako proizlazi i iz zapisnika sa sastanka održanog 4. veljače 2019., a na kojem su sastanku sudjelovali predstavnici tužitelja i tuženika, čija je tema bila izvršenja poslova na sanaciji pergole, te u čijem se sadržaju nalaze i zaključci koji ukazuju na nastavak aktivnosti radi izvršenja ugovora o sanaciji.

12.7. Nadalje, u ponovljenom postupku sud je pribavio, preslikao i priložio spisu predmeta predmet osiguranja dokaza u postupku pred Općinskim sudom u Šibeniku, R1-170/2018. Taj je postupak pokrenut prijedlogom za osiguranje dokaza kojeg je podnio ovdje tužitelj, a radi utvrđenja nedostataka u izvršenju obveza iz ugovora o radovima na sanaciji pergole MC Faust Vrančić u Prvić luci, dakle ugovora iz svibnja 2016. U postupku osiguranja dokaza proveden je očevid na licu mjesta (zapisnik na l.s. 205 i 206) iz kojeg proizlazi da je pregledana pergola na MC Faust Vrančić u prisutnosti vještaka građevinske struke Ante Bašića. U tom je postupku imenovani vještak izradio pisani nalaz i mišljenje, čiji je sadržaj potvrdio na ročištu pred sudom održanom 1. srpnja 2026. Kako je već izneseno u ocjeni usmenog izlaganja imenovanog vještaka, on je u svom vještačenju zaključio da radovi na samoj pergoli nisu izvedeni stručno, niti projektirani u predviđenim materijalima, te ih je potrebno ukloniti sukladno pribavljenim ponudama, te potpuno zamijeniti pergolu, a vrijednost potrebnih radova tada je okvirno procijenio na 250 do 300 tisuća kuna, uz napomenu da se vrijednost može utvrditi tek prikupljanjem ponuda.

U okviru provedenog osiguranja dokaza, pribavljen je i dopis društva FIN d.o.o. od 26. listopada 2015. iz kojeg bi proizlazilo da se nadzor očitovao na ponudu izvođača za sanaciju pergole. U tom je vještačenju sadržana i ponuda za rekonstrukciju pergole (l.s. 237) na kojoj su rukom naznačena podjela troškova, pa bi se moguće moglo raditi o očitovanju i ponudi iz čl. 1. ugovora o sanaciji. Međutim, treba napomenuti bitnu činjenicu da navedena ponuda nije ovjerena, niti se može sa sigurnošću utvrditi da potiče od tužitelja, a podjela troškova u ugovoru o sanaciji određena je pisanom,

ovjerenom ponudom izvođača te očitovanjem nadzora na takvu, ovjerenu ponudu, a spomenuta, priložena u spisu, to nije.

13. Ocjenjujući provedeni postupak, sud će se, kako to ukazuje i drugostupanjski sud, najprije odrediti prema brojnim prigovorima koje je iznio tuženik.

13.1. U odnosu na te prigovore, sud najprije napominje da on pravilno ukazuje da bi tužiteljev podnesak od 5. svibnja 2020. predstavljao preinaku tužbe, ali je ta preinaka izvršena prije nego se tuženik upustio u raspravljanje (davanjem odgovora na tužbu), pa je dopuštena u smislu odredbe čl. 193. st. 1. ZPP-a.

13.2. Nije osnovan ni tuženikov prigovor prekluzije prava s obzirom na rok iz čl. 634. ZOO-a. Naime, u konkretnom slučaju iz priloženih isprava je vidljivo da bi tužitelj za nedostatke na pergoli imao saznanja najkasnije od 2014., te da s obzirom na to, očitito nije postupio u skladu s navedenom odredbom. Međutim, treba naglasiti da se nedostaci na pergoli odnose na izvršenje osnovnog ugovora iz 2011. godine, te da ih treba promatrati u odnosu na taj ugovor, pa i u pogledu prekluzivnog roka. Ali, isto tako, u tom dijelu treba odlučnom cijeniti činjenicu što su tužitelj i tuženik i nakon proteka roka za obavijest o nedostacima, zaključili ugovor o sanaciji pergole 2016., dakle, također protekom prekluzivnog roka na koji se sada poziva tuženik. To znači, da je tuženik zapravo otklonio svoje pravo pozivati se na taj prekluzivni rok, jer je zaključio novi pravni posao, čiji sadržaj, doduše, jest otklanjanje nedostataka iz ugovora iz 2011., ali predstavlja samostalan pravni posao sa zasebno preciziranim obvezama stranaka, i izvršenje kojeg ugovora je predmet ovog spora, što su stranke izričito potvrdile u ponovljenom postupku pred ovim sudom. Ugovorom iz 2016., tuženik je, zapravo priznao postojanje nedostataka i obvezao se otkloniti ih, odnosno prihvatio tužiteljeve prigovore o nedostacima, ne pozivajući se na protek prekluzivnog roka.

13.3. S ovakvim utvrđenjem povezan je i prigovor zastare, jer je sud, što će obrazložiti kasnije, zaključio da tužitelj utuženi iznos potražuje kao naknadu štete nakon što je tužbom, zapravo, raskinuo ugovor, slijedom čega zastarni rok počinje teći od dana kada je tuženik zaprimio tužbu.

Međutim, neovisno o tome, trogodišnji zastarni rok ne bi protekao niti da sud tužbu u ovom postupku ne smatra izjavom o raskidu.

Ovo stoga jer je zastarni rok, prema spornom ugovoru, počeo teći 1. srpnja 2016. kada je dospjela tuženikova obveza iz tog ugovora, ali je ovdje tužitelj prijedlog za osiguranje dokaza pred Općinskim sudom u Šibeniku podnio 16. listopada 2018., dakle unutar 3 godine. Prema mišljenju ovog suda, to je radnja koja prekida zastaru, jer iz sadržaja samog prijedloga za osiguranje proizlazi da je on podnesen upravo radi ostvarenja prava iz spornog ugovora, a koju isplatu tužitelj potražuje u ovom postupku.

13.4. Nadalje, ovaj sud smatra, a protivno tvrdnji ovdje tuženika, da je dopušten zahtjev za isplatu umjesto naturalne restitucije. Naime, a kako će kasnije biti obrazloženo, tužiteljev zahtjev proizlazi iz naknade štete nakon raskida ugovora, pri čemu je za istaknuti da se raskidom ugovora ugovorne strane oslobađaju svih ugovornih obveza osim naknade štete.

13.5. Preostali tuženikovi prigovori iz pisanog odgovora na tužbu, ponovljenim u žalbi, tiču se spornih činjenica i njihova utvrđenja, a o čemu se sud očitovao u obrazloženju ove presude.

14. Dokazima provedenim u ponovljenom postupku sud zaključuje da je predmet spora naknada štete zbog povrede ugovorne obveze.

15. S obzirom na navode ukidne odluke drugostupanjskog suda (toč. 13. i 14. obrazloženja) ovaj sud iz rezultata dokaznog postupka zaključuje da se tužiteljev

zahtjev odnosi na povredu ugovora iz 2016., te da tužitelj traži naknadu štete upravo zbog povrede odredbi tog ugovora.

Da je tome tako proizlazi iz iskaza svjedoka Marka Lugovića (str. spisa 261) koji je, kao zaposlenik tužitelja, bio zadužen za realizaciju projekta MC Faust Vrančić u okviru kojega su izvedeni i radovi na izradi. Nadalje, da između stranaka postoji prijepor u vezi s ispunjenjem ugovora iz 2016. proizlazi i iz sadržaja spisa Općinskog suda u Šibeniku, poslovni broj R1-170/2018. Naime, radi se o postupku osiguranja dokaza povezanih upravo s neizvršenjem obveza iz ugovora kojega su ovdje parnične stranke zaključile 2016.

Konačno, a u odnosu na ugovor o građenju iz 2011., treba reći i da je tuženik, kao izvođač, dovršio ugovorenu građevinu (zgradu MC Faust Vrančić), da je tužitelj, kao naručitelj izvršeni rad preuzeo, a da je konkretni spor, iako posredno povezan s tim ugovorom (jer je zaključen zbog naknadno utvrđenih nedostataka građenja po tom ugovoru) ipak izravno proizašao zbog spora oko izvršenja ugovora iz 2016., što potvrđuje i navodi stranaka u ovom postupku.

16. Drugo sporno pitanje koje, po uputi drugostupanjskog suda, treba razriješiti u ovom postupku, jest utvrđenje činjenice je li taj ugovor raskinut. Naime, tužitelj tvrdi da jest i to temeljem njegove izjave od 24. ožujka 2017. (list spisa 12), pa da bi se ona radilo o jednostranom raskidu. Tuženik tijekom postupka osporava takvu tvrdnju, ukazujući da izjava takvog sadržaja i u takvim okolnostima ne može raskinuti ugovorni odnos stranaka.

Prava jedne ugovorne strane kad druga strana ne ispuni svoju obvezu propisana su odredbama čl. 360. do 368. ZOO-a. U dvostranoobveznim ugovorima kad jedna strana ne ispuni svoju obvezu, druga može, ako nije što drugo određeno, tražiti ispunjenje obveze ili, pod određenim pretpostavkama predviđenim u ranije navedenim odredbama, raskinuti ugovor jednostavnim izjavom, ako raskid nije predviđen po samom zakonu, a u svakom slučaju ima pravo na naknadu štete (čl. 360. ZOO)

Pregledom same izjave proizlazi da njome tužitelj izjavljuje raskid, jer da tuženik nije dostavio bankovnu garanciju što je bio obavezan učiniti u roku od 8 dana od potpisa ugovora, odnosno 18. svibnja 2016. (čl. 9. st. 1. ugovora). Tuženik ne spori da bankovnu garanciju nije dostavio, a između stranaka nije sporno da je je izjava o raskidu dana 24. ožujka 2017., dakle znatno nakon proteka roka za dostavu garancije.

Provedenim dokaznim postupkom jasno proizlazi da neispunjenje te obveze ne predstavlja raskidni uvjet

Kad je ispunjenje ugovora u određenom roku bitan sastojak ugovora, pa dužnik obvezu ne ispuni u tom roku, ugovor se raskida po samom zakonu (čl. 361. ZOO-a). Prema odredbi čl. 362. ZOO-a, kada ispunjenje obveze u određenom roku nije bitan sastojak ugovora, dužnik zadržava pravo da i nakon proteka ispuni svoju obvezu, a vjerovnik da zahtjeva njeno ispunjenje (st. 1.). Ali ako vjerovnik želi raskinuti ugovor, mora dužniku ostaviti primjereni naknadni rok za ispunjenje (st. 2.), a ako dužnik obvezu ne ispuni ni u naknadnom roku, nastupaju posljedice kao i u slučaju kad je rok bitan sastojak ugovora. Dakle, ugovor je raskinut neuspješnim protekom naknadnog roka za ispunjenje.

Prema stavu ovog suda, upravo se odredba čl. 362. ZOO-a ima primijeniti na izjavu o raskidu od 24. ožujka 2017. Ovo stoga jer iz sadržaja odredbe čl. 9. st. 1., ali i ukupnog sadržaja ugovora o sanaciji pergole proizlazi da naprijed citirana ugovorna odredba nije bitan sastojak ugovora, pa činjenica da tuženik nije dostavio bankovnu garanciju u ugovorenom roku, ne znači da je ugovor raskinut po samom zakonu.

Nastavno na takav zaključak treba reći da spisu ne prileže dokazi, niti to tužitelj, zapravo i tvrdi, da je tuženika pozvao na dostavu garancije i za to mu ostavio naknadni primjereni rok.

Da sporni ugovor nije raskinut jednostranom izjavom iz ožujka 2017. proizlazi i iz sadržaja zapisnika sa sastanka od 4. veljače 2019. (list spisa 77 i 78), te dopisa i suglasnosti društva Fin d.o.o. iz veljače iste godine iz kojih proizlazi da su ugovorne strane i tada poduzimale radnje potrebne za izvršenje ugovora.

Uostalom, i svjedok Perica (zapisnik na list 99 spisa), tadašnji direktor tuženika navodi da ih je tužitelj, i nakon izjave o raskidu pozivao na ispunjenje obveze iz ugovora iz 2016. Da su stranke i nakon izjave o raskidu bile u komunikaciji vezano uz izvršenje ugovora proizlazi i iz zapisnika sa sastanka od 4. veljače 2019. (list spisa 77 i 78).

Također, u odnosu na eventualni jednostrani raskid ugovora, treba reći da tijekom postupka nisu dokazane niti pretpostavke za takav raskid propisna u čl. 12. i čl. 13. ugovora.

Kako tuženik tijekom postupka osporava da bi ugovor bio raskinut, to onda proizlazi da izjavom na koju se poziva tužitelj nije mogao biti, niti je raskinut ugovor o sanaciji pergole iz 2016., a zbog neispunjenja ugovorne obveze ovdje tuženika.

17. Međutim, ovakvo utvrđenje, samo po sebi ne znači da je predmetni ugovor još uvijek na snazi. Naime, prema mišljenju suda, ugovor je raskinut podnošenjem tužbe u ovom postupku.

Činjeničnim navodima tužbe i podneska od 5. svibnja 2020. tužitelj ukazuje da tuženik nije, niti u tom trenutku, dakle niti nakon 4 godine, ispunio svoje ugovorne obveze, radi čega tužitelj više niti ne traži ispunjenje, već prestanak obveznopravnog odnosa i isplatu iznosa koji predstavlja naknadu štete.

U konkretnoj je situacija jasno da tuženikovo ponašanje od zaključenja ugovora do podnošenja tužbe, a i tijekom ovog postupka ukazuje da tuženik nema stvarnu namjeru ispuniti svoju obvezu iz ugovora o sanaciji, koja činjenica tužitelju daje pravo na raskid ugovora, ako ugovor nije, a nije, prestao ranije.

Pritom, iz provedenih dokaza (svjedočkih iskaza, prvenstveno Lugovića, Roce i Perice, ali i dopisa društva Fin d.o.o. na listu 31 spisa) proizlazi da je tuženik, najkasnije od 2014. znao da izvršeni posao na izradi pergole sadrži nedostatke, te, u bitnome, o kojim se nedostacima radi. Društvo Fin d.o.o. dostavilo je tužitelju izvješće o nedostacima i mjerama za njihovo otklanjanje, a s kojim je izvješćem, očito, upoznat i ovdje tuženik. Da je tome tako, ukazuje i dopis tog društva tuženiku (list 75 spisa) iz kojeg proizlazi da je na temelju obavijesti o nedostacima, tuženik nadzoru dostavio raster primarnih i sekundarnih greda te detalj spoja pergole, dakle, isprave koje su povezane s poslovima otklanjanja nedostataka.

Vještak je, spominjući to izvješće (stranica spisa 244), ocijenio da to izvješće sadržava utvrđenje o ozbiljnim nedostacima u građenju.

Upravo na temelju utvrđenja iz tog izvješća te predloženog troškovnika zaključen je i ovdje sporni ugovor.

Samim ugovorom (čl. 1.) definirani su radovi koje je tuženik trebao izvesti radi otklanjanja utvrđenih nedostataka. Ti su radovi definirani, zapravo, troškovnikom i ponudom ovdje tuženika od 7. listopada 2015., očitovanjem nadzornog organa od 24. listopada 2015. te investicijsko-tehničkom dokumentacijom koja je bila u posjedu tužitelja.

Nadalje, osim rada kojega je trebao izvršiti izvođač, definirana je i naknada za ugovoreni rad, kao i činjenica da će troškove otklanjanja nedostataka platiti ugovorne strane prema kriterijima utvrđenim ugovorom.

Jasno je da tuženik kao izvođač nije otklonio nedostatke, a što je bio dužan učiniti.

S obzirom na utvrđenja vještaka u postupku osiguranja dokaza, a u pogledu nedostataka izvedenog rada na samoj pergoli, radi se o situaciji iz čl. 609. ZOO-a. Naime, vještak Bašić u svom nalazu i mišljenju izričito tvrdi da tuženik nije prilikom izrade pergole koristio ugovoreni materijal, drvo ariš, već smreku kao jeftiniji materijal, te da je takvo postupanje u izravnoj vezi s nedostacima, pa je onda zaključiti da je u tom, bitnom dijelu, ugovor o građenju iz 2011. izvršen protivno njegovim izričitim odredbama, a nekvalitetniji materijal, ugrađen umjesto ugovorenog, u izravnoj je vezi s nastalim nedostacima.

U svom pisanom nalazu i mišljenju u postupku osiguranja vještak izričito navodi (list spisa 244) da tuženik kao izvođač nije radio nikakve radioničke nacрте i detalje, a da mu je projektant dostavio detalje koje je morao napraviti da bi se mogao definirati glavni izvedbeni projekt, s tim da je izvođač od tih detalja preuzeo samo formu. Vještak smatra da posao izrade i ugradnje pergole nije napravljen u skladu s ugovorom i pravilima struke. Pritom, treba reći da vještak u svom vještačenju utvrđuje i propuste drugih sudionika u gradnji, prvenstveno nadzornog inženjera, ali ti propusti nisu predmet ovog postupka. Odredbom čl. 609. ZOO-a, propisano je da kad obavljeni posao ima takav nedostatak koji djelo čini neuporabljivim ili je obavljen u suprotnosti s izričitim uvjetima ugovora, naručitelj može, ne tražeći prethodno otklanjanje nedostatka, raskinuti ugovor i zahtijevati naknadu štete.

To bi značilo da tužitelj ima pravo na raskid ugovora i bez ostavljanja naknadnog roka za ispunjenje, odnosno pravo na naknadu štete.

Međutim, u konkretnom slučaju, kako je već rečeno, između stranaka je i nakon zaključenja ugovora iz 2016. i protoka roka za njegovo ispunjenje, čak i nakon tužiteljeve izjave o raskidu iz 2017. postojala komunikacija a koja se odnosila na otklanjanje nedostataka na spornoj pergoli, odnosno stranke su razgovarale o izvršenju ugovora iz čega proizlazi da je tužitelj tuženiku dao i naknadni rok za ispunjenje obveze, pa onda, sve da i nema pravo iz čl. 609. ZOO-a, pravo na raskid ostvaruje prema općim pravilima o raskidu ugovora zbog neispunjenja (čl. 362. ZOO-a), odnosno pravo na popravljivanje štete iz čl. 342. istog Zakona.

Odredbom čl. 342. st. 1. i 2. ZOO-a propisano je da je vjerovnik u obveznom odnosu ovlašten od dužnika zahtijevati ispunjenje obveze, a dužnik je dužan ispuniti je savjesno u svemu kako ona glasi. Kad dužnik ne ispuni obvezu ili zakasni s njezinim ispunjenjem, vjerovnik ima pravo zahtijevati i popravljivanje štete koju je zbog toga pretrpio. Za štetu zbog zakašnjenja s ispunjenjem odgovara i dužnik kojemu je vjerovnik dao primjeren naknadni rok za ispunjenje.

18. U tom slučaju, pravo vjerovnika treba ocjenjivati i u smislu odredbe čl. 1045. ZOO-a, a obujam naknade sukladno odredbama čl. 346. i čl. 1046. istog Zakona, odnosno prema općim pravilima o naknadi štete i njezinoj visini, odnosno obujmu.

Članak 342. ZOO-a predstavlja opću pravnu osnovu za zahtjev ispunjenja obveze i naknadu štete zbog neispunjenja ili zakašnjenja, dok članak 360. ZOO-a uređuje specifično pravo u dvostranoobveznim ugovorima na izbor između zahtjeva ispunjenja ili raskida ugovora s pravom na naknadu štete. Stoga su to različite, ali komplementarne pravne osnove za isplatu u slučaju neispunjenja obveze jedne ugovorne strane.

U konkretnom slučaju, tuženik nije ispunio svoju obvezu iz ugovora o sanaciji pergole, nit u ugovorenom roku, niti po naknadnim pozivima ovdje tužitelja. Upravo

zbog takvog postupanja ovdje tuženika, tužitelj je, po shvaćanju ovog suda, podnošenjem tužbe valjano izjavio raskid ugovora, pa ima pravo na naknadu štete.

19. Pritom je za istaknuti da je osim osnove svog zahtjeva, tužitelj bio dužan dokazati i visinu same štete.

Tijekom postupka tužitelj je, u odnosu na visinu, dokazao samo da su stranke ugovorile zajedničko financiranje sanacije, te odredile formulu, odnosno kriterij prema kojemu će utvrditi iznos svake od njih, ali nije dostavio dokaze (prvenstveno isprave iz čl. 1. ugovora) iz kojih bi bilo moguće utvrditi navedene iznose, a prema ugovoru o sanaciji iz 2016. Dakle, čak niti u tom dijelu tužitelj nije dokazima nesporno utvrdio točan iznos štete, odnosno vrijednost radova čiji je trošak trebao podmiriti ovdje tuženik sukladno odredbi čl. 1. st. 4. ugovora prema kojoj ukupnu vrijednost radova zajednički sporazumno sufinanciraju tužitelj i tuženik sukladno očitovanju nadzorne službe FIN d.o.o. i utvrđenim postotcima i omjerima financiranja u svemu prema stavkama i jediničnim cijenama iz ovjerene ponude.

Spisu predmeta, kako je već spomenuto, ne prileže isprave iz kojih bi bilo moguće nesporno utvrditi iznose koje trebaju podmiriti ovdje parnične stranke, zasebno. U postupku osiguranja dokaza (stranica spisa 237) priložena je ponuda za rekonstrukciju pergole koja po svom iznosu odgovara iznosu iz čl. 2. ugovora iz 2016. Međutim, ta isprava nije ovjerena, a podjela troškova naznačena na toj ponudi pisana je rukom, i ne može se sa sigurnošću utvrditi da predstavlja osnovu za utvrđenje obveze svake od ugovornih strana.

Dodatno tome, iz odredbe čl. 1. ugovora, ali i iskaza svjedoka Lugovića, Roce i Perice, proizlazi da su predmet ugovora, osim sanacije nedostataka na pergoli i radovi tekućeg održavanja, a čiji iznos, niti udio u ukupnoj vrijednosti ugovora, nije bilo moguće utvrditi predloženim i provedenim dokazima, odnosno samo na temelju ugovorne odredbe nije moguće razlučiti koliki se iznos iz ugovora odnosi na troškove sanacije, a koji na tekuće održavanje, ne samo pergole, već cijele njezine konstrukcije.

Zbog toga je sud u odnosu na visinu tužbenog zahtjeva, u dijelu koji je ovaj prihvaćen primijenio odredbu čl. 221.a ZPP-a, odnosno pravilo o teretu dokazivanja. Prema tom pravilu, visinu svog zahtjeva bio je dužan dokazati tužitelj.

20. U konkretnom slučaju, niti iz priloženih isprava, niti iz nalaza vještaka koji je u postupku osiguranja dokaza postupao u skladu s prijedlogom tužitelja, odnosno naloga Općinskog suda u Šibeniku, iz rješenja o provođenju vještačenja, nije moguće utvrditi iznos koji bi ovdje tužitelju trebao pripasti s osnove naknade štete, a radi čega je tužbeni zahtjev tužitelja odbijen, budući ga nije bilo moguće utvrditi iz dokaza predloženih po strankama tijekom postupka.

Dodatno tome, sud smatra, a s obzirom da je sporan ugovor o sanaciji pergole, da bi tužitelj imao pravo na naknadu štete zbog neispunjenja odredbi tog ugovora od strane tuženika, a tužitelj u spis nije priložio isprave koje bi precizirale, odnosno točno definirale radove iz čl. 1. tog ugovor, kao i vrijednost tih radova, a niti iznose koje su sukladno ugovoru trebale platiti stranke, s obzirom na ugovoreno sufinanciranje (primjerice investicijsko tehničku dokumentaciju, ovjerenu ponudu izvoditelja od 7. listopada 2010, Opće uvjete iz glave VII. troškovnika za stolarske radove...).

21. Uzimajući u obzir sve navedeno, sud je u cijelosti odbio tužbeni zahtjev tužitelja, jer tužitelj nije dokazao sve elemente štete iz čl. 1045. ZOO-a.

22. Odluka o troškovima postupka donesena je primjenom odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a te odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine 138/23, dalje Tarifa) i to Tbr. 7. toč 1., Tbr. 9. toč. 1. i 5., Tbr.52. toč. 1. i 2. i Tbr. 54.

Tuženiku koji je u cijelosti uspio u ovom postupku, a prema priloženom zahtjevu za naknadu troškova postupka (stranica 283 i 284 spisa) trebalo je priznati troškove zastupanja po punomoćniku iz reda odvjetnika, i to:

- sastav odgovora na tužbu u iznosu od 1.000,00 eura uvećano za PDV,
- sastav žalbe protiv ranije prvostupanjske presude u iznosu od 1.000,00 eura uvećano za PDV,
- zastupanje na ročištu od 4. veljače 2021. u iznosu od 500,00 eura uvećano za PDV, jer se na ročištu raspravljalo samo o procesnim pitanjima,
- zastupanje na ročištu od 4. veljače 2025. u iznosu od 500,00 eura uvećano za PDV, jer se na ročištu raspravljalo samo o procesnim pitanjima,
- zastupanje na ročištu od 1. travnja 2025. u iznosu od 500,00 eura uvećano za PDV, jer se na ročištu raspravljalo samo o procesnim pitanjima,
- zastupanje na ročištu od 3. lipnja 2025. u iznosu od 500,00 eura uvećano za PDV, jer se na ročištu raspravljalo samo o procesnim pitanjima,
- zastupanje na ročištu od 9. rujna 2025. u iznosu od 1.000,00 eura uvećano za PDV,
- zastupanje na ročištu od 27. svibnja 2026. u iznosu od 1.000,00 eura uvećano za PDV,
- zastupanje na ročištu od 1. srpnja 2026. u iznosu od 1.000,00 eura uvećano za PDV,

odnosno s osnove zastupanja po punomoćniku ukupno 8.750,00 eura. Ovom iznosu treba dodati trošak sudske pristojbe na žalbu od 297,53 eura, tako da je tuženiku trebalo dosuditi naknadu troškova postupka od 9.047,53 eura, uvećano za pripadajuće zatezne kamate, sve kao u točki 2. izreke rješenja.

22.1. Protivno tome, neosnovan je tuženikov zahtjev za naknadu troškova postupka od 4.062,50 eura uvećano za pripadajuće zatezne kamate. Ovo stoga jer se taj dio zahtjeva odnosi na trošak zastupanja po punomoćniku i to za sastav podneska od 3. lipnja 2026. kojeg sud ne smatra nužnim za vođenje postupka, te zastupanje na ročištima od 4. veljače 2021., 4. veljače 2025., 1. travnja 2025. i 3. lipnja 2025., preko iznosa dosuđenog u točki 2. izreke rješenja. Naime, tuženik za pristup na ročišta svog punomoćnika potražuje puni iznos odvjetničke nagrade, a pripada mu $\frac{1}{2}$ tog iznosa, jer je na tim ročištima raspravljano samo o procesnim pitanjima.

23. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zadru 7. rujna 2026.

Sudac
Tomislav Jurlina

POUKA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave. Žalba se podnosi putem ovog suda, u 3 (tri) istovjetna primjeka.

DNA:

- tužitelju po punomoćnicima
- tuženiku po punomoćnicima
- u spis

Broj zapisa: **9-3088c-a8e8e**

Kontrolni broj: **0314e-7bcfb-de965**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=TOMISLAV JURLINA, L=ZADAR, O=TRGOVAČKI SUD U ZADRU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zadru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.